

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny,
Uhřínov

KVĚTEN 2009

č. 4

www.farnost-solnice.net

CO SE UDÁLO OD VYDÁNÍ MINULÉHO ČÍSLA?

V neděli 31. 5. 2009 nás pan farář ujistil, že do 2. 8. 2009 se jistě nebude stěhovat do Skutče, jak se povídá. 9. srpna zde již bude nový kněz – P. Jaroslav Axler.

Na pastorační radě se probral farní zájezd do Moravského vinohradů. Dále farní gril 5. 7. 2009 a pomoc při přesunu P. Františka Hofmana do Skutče 4.8.2009.

CO PLÁNUJEME V ČERVNU

ADORACE	16., 30	18.45
MODLITBY PROSEBNÍKŮ	2., 23.	18.45
SETKÁNÍ DĚTÍ	21.	15.00-17.00 hod
PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ	21.	9.00 SOLNICE
POBOŽNOST	5.	po mši svaté

CO PLÁNUJEME V ČERVENCI

SETKÁNÍ U GRILU	5.	
SOLNICE POUŤ	19.	8.15
SKUHROV POUŤ	26	10
POBOŽNOST	3.	Po mši svaté

Farní poutní zájezd na Moravu 27.června 2009,pořádaný farností Solnice a Skuhrov

Odjezdy:

6,30	Skuhrov (autobus. zastávka)
6,35	Kvasiny Soudek
6,40	Kvasiny hasičská zbrojnice
6,45	Kvasiny konzum
7,00	Solnice u fary (Zámecká ulice)
7,10	Rychnov u nemocnice

Časový plán:

10,00 až 11,30	Punkevní jeskyně Macocha – prohlídka
12,00 až 12,30	Křtiny, prohlídka kostela
12,30 až 13,15	oběd ve Křtinách
13,30 až 14,30	Slavkov, Mohyla míru
15,30 až 17,00	Mše svatá v Žarošicích, prohlídka areálu
17,15 až 20,00	Společné posezení v prostředí Moravského vinohradu.

Předpokládaná cena zájezdu je 300,-Kč (bude upřesněna podle počtu účastníků zájezdu)

V ceně není a každý sám si platí vstup do jeskyně (důchodci řádově asi 100,-Kč)

V ceně zájezdu dál není oběd, rovněž platí každý sám.

Pan farář a farní rada se těší na to, že se podaří zájezd obsadit a přinese výsledek, který společně očekáváme.

AGAPE

Už delší dobu funguje v naší farnosti, v solnické farnosti „kafíčko u kostela“, které je pořádáno třetí neděli měsíce. Už několikrát toto setkání pan farář nazval slovem agape. Co to znamená a co má společného s jídlem?

Agapé (řecky αγαπη) je jeden z několika řeckých výrazů pro lásku:

- *erós* (ερωσ, *lat. amor*) znamená lásku, která po něčem touží (srv. *erotika*);
- *filia* (φιλια) je vzájemná láska mezi přáteli; *filos* znamená také milý;
- *agapé* (αγαπη, *lat. caritas, fr. charité, angl. charity*) je láska pečující.

V Novém zákoně se tímto slovem míní Boží láska k lidem, ale i láska mezi lidmi v duchu Božím nebo odpověď lidí na Boží dar. V původní křesťanské obci označovaly agapy bratrské "hody lásky". Sloužily nasycení chudých před eucharistickou slavností. Později se hostina oddělila od eucharistie a ztratila tím na významu.

Tolik ze slovníku. Samozřejmě u nás nepůjde o nakrmení chudých. Ale je to prodloužení společného bytí, prodloužení mše svaté. Nejsme farností jen v kostele, jen na mši svaté ale také v běžném životě. V kostele je pro nás snadnější se postavit vedle někoho, koho nemusíme a dokonce mu podat ruku na znamení pokoje. Tak se to „musí“, „co by řekli lidé“ apod. To naše setkání před kostelem není proto, aby se někdo nasnídal (ale také klidně může ☺) Není proto, aby se někdo najedl sladkostí, když doma má třeba i lepší. Je to příležitost projevit si navzájem to, co jsme v kostele začali – být spolu jako bratří a sestry. Pokusme se o to.

MYŠLENKY Z KÁZÁNÍ:

Kázání ze soboty 27.4.2009

Vrátím se k včerejšímu kázání z textů o sv. Vojtěchu. Kdyby Vojtěch na všechno přitakával a vedl líbivou politiku, mohl zemřít v Praze přirozenou smrtí ve stáří. Jenže teď by se děti v dějepisu učily, že za dob Vojtěcha církve přišla o své hodnoty.

Jedovatost: (která patří všem, ale mne v první řadě) Ježíš v dnešním evangelium říká: „Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vzkládat ruce a uzdraví se.“ Doprovázejí nás tato znamení? Věříme? Opravdu věříme? Provázejí nás tato znamení?

Dnes na celém světě je hlásáno evangelium (radostná zvěst). Většina lidstva má skrze internet přístup k radostné zvěsti pořád. Do celého světa evangelium vnesli tvrdí nevzdělaní chlapi. Bylo jich jen 11. Byli ustrašení, zapírali, zavřeli se ve večeradle, ale...

U zázračného rybolovu Petr říká s úsměvem: celou noc jsme se lopotili a nic jsme neulovili a ty teď po nás chceš, abychom hodili sítě... ale – NA TVÉ SLOVO to uděláme. Výsledek – plné dvě lodě.

Ano, my žijeme jinak než okolní svět, modlíme se, chodíme do kostela. Přiznejme se, kolik času denně nasloucháme Bohu, minutu, dvě? Ptáme se na řešení našich otázek, opravdu posloucháme, co chce nám říct? Možná je to něco jiného, neobvyklého. Například: Můj zeť je nevěřící. Nemohu chodit za ním každou sobotu a ptát se, jestli už tu neděli půjde do kostela, jinak ho tak odradím, že tam nikdy nepůjde. A možná musím zmlknout, neříct nic, i když moc bych chtěl. Nemáme ospravedlnění, že neumíme to a to, že na to a to nemáme. Stačí poslouchat opravdu poslouchat, co Bůh chce, abych dělal. Apoštolové také na to neměli a NA SLOVO JEŽÍŠE zanesli evangelium do celého světa.

NA TVÉ SLOVO – kdy nevím, co dělat přenechat Bohu jednání. Ježíš, když posílal apoštoly, to nebyla jejich záležitost, ale jeho, on skrze ně působil. Když nevím, jak mám reagovat, jsem bezmocný – na TVÉ SLOVO, přestanu přesvědčovat zete, Ty Bože jednej, já neumím, vyčerpал jsem všechny mne dostupné prostředky. A je to TVOJE, BOŽE věc.

To je pokora, o které mluví Petr - Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.

K ZAMYŠLENÍ

Gabriel García Márquez se stáhl z veřejného života ze zdravotních důvodů. Má rakovinu lymfatického systému a jeho stav se stále zhoršuje. Svým přátelům zaslal dopis na rozloučenou. Díky internetu jsme si ho mohli rozeslat.

Přečtěte si ho. Je krátký a skutečně dojímavý. Napsal ho jeden z nejskvělejších spisovatelů Latinské Ameriky naší doby.

“Kdyby Bůh na chvíličku pozapomněl, že jsem hadrová loutka a daroval by mi kus života, snažil bych se ten čas využít co nejlépe.

Možná bych neřekl všechno, co si myslím, ale dozajista bych si rozmyslel, co říct. Věcem bych přikládal hodnotu ne podle toho, co stojí, ale podle toho, co znamenají.

Spal bych málo a více bych snil. Mám za to, že když zavřeme oči, každou minutou ztrácíme šedesát vteřin světla.

Pokračoval bych v chůzi, když se ostatní zastaví. Probouzel bych se, když ostatní budou spát.

Kdyby mi Bůh daroval kousíček života, nosil bych prostý šat. Vystavoval bych se prudkému slunci a obnažoval nejen své tělo, nýbrž i duši.

Dokázal bych lidem, jak se mýlí, když se domnívají, že ve stáří nemohou milovat. Nevědí totiž, že zestárli, protože milovat přestali. Dítěti bych dal křídla, avšak nechal bych je, aby se samo naučilo létat. Staré lidi bych naučil, že smrt nepřichází, když zestárneme, ale když zapomeneme.

Tolika věcem jsem se od vás, lidičky, naučil.... Každý chce žít na vrcholku hory a nechápe, že skutečné štěstí spočívá v tom, JAK ji zdolává, když stoupá.

Naučil jsem se, že když novorozeně poprvé sevře do pěstičky prst svého táty, lapí ho tak navždy.

Naučil jsem se, že člověk smí na jiného shlížet shora pouze tehdy, když mu pomáhá postavit se na nohy.

Je tolik věcí, kterým jsem se od vás naučil, avšak mnoho mi již neposlouží, neboť až mne uloží do té bedny, budu bohužel umírat.

Říkej vždy, co cítíš, a konej tak, jak myslíš. Kdybych věděl, že se dnes naposledy dívám, jak spíš, stiskl bych tě v objetí a v modlitbách byl prosil Boha, abych směl chránit tvou duši.

Vědět tak, že mi zbývá pár minut, řekl bych ti do očí „mám tě rád“ a bláhově bych nepředpokládal, že to víš. Vždy přijde nové ráno a život nám dá další šanci.

Pokud se mýlím a zbývá jen ten dnešní den, rád bych ti řekl, jak moc tě mám rád a že na tebe nikdy nezapomenu. Zítřek nemá jistý nikdo, ať mladý či starý. Dnes jsi možná naposledy s těmi, které miluješ.

Nečekej na nic, protože nebude-li žádné zítra, litoval/a bys, že sis neudělal/a čas na úsměv, objetí, políbení. A žes jim nestihl/a splnit poslední přání. Buď nablízku těm, které miluješ. Opakuj jim, jak moc je potřebuješ. Měj je rád/a a chovej se k nim hezky.

Udělej si čas na to, abys řekl/a „mrzí mě to“, „odpusť“, „prosím tě“, „děkuji“ a všechna slova lásky, která znáš.

Nikdo na tebe nebude vzpomínat pro to, co sis myslel/a vskrytu. Žádej Pána, ať ti dá sílu a moudrost, abys své myšlenky sdělil/a. Prokazuj přátelům a svým nejdražším, jak moc ti na nich záleží.

Tobě, upřímně a s láskou Doufám, že se ti to bude líbit.
Moc bych si to přál. Gabriel García Márquez

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ - přednáška P. VOJTĚCHA KODETA

Vzpomínám na jednu svoji zkušenost, kterou jsem udělal poměrně nedávno na jedné pouti, kde kázal jeden z otců biskupů, a tak jsem seděl na tom kázání (což se kněžím tak často nestane, že slyší kázat někoho jiného). Od samého počátku jsem byl pokoušen Božím nepřitelem to kázání posuzovat. A tak jsem bojoval a bojoval a říkal jsem si to, co říkám vám, „Nesud', nech toho furt, někomu se to třeba líbí, třeba to někam vyústí a třeba je unavenej, co ty víš...“ Už jsem byl z toho zápasu celý zpocený a říkal jsem si: „Ty troubo jeden, začni se za něj modlit, opravdu za něj.“ A tak jsem úpěnlivě volal k Hospodinu, jak mi srdce stačilo, a přestal jsem na chvíli poslouchat, co zmíněný otec biskup říká. A volal jsem a úpěl a skučel, protože jsem viděl ten dav, který pomalu usínal, a viděl jsem ty ztrápené poutníky, kteří se s takovou poctivostí snaží slovu biskupa naslouchat. A tak jsem volal a volal... Najednou slyším, jak se kazatel jakoby rozpumpovává, pak se najednou něco stalo a on poslední tři minuty toho kázání valil jak kulomet. Ale nejen, že ta slova chrlil za sebou, ale bylo to skutečně slovo pastýře, slovo s mocí, slovo Boží. A náhle zakončil a v kostele zůstalo ticho. Tak jsem si říkal (to neříkám vám, to jsem řekl sobě). Řekl jsem si: „Ty vole jeden, kdyby ses takhle modlil od začátku!“ Já neříkám, že to muselo být na moji modlitbu, protože se tam jistě modlilo i více lidí. Ale pro mě to byla lekce, abych to, co říkám druhým: „Nesud'te to, modlete se,“ abych to dělal sám.

Vzpomínám si, jak při jednom kázání ve farnosti mojí mámy pan farář kázal o svatosti, jak všichni jsou svatí, jak svatý Otec je svatý, všichni biskupové jsou svatí a všichni křesťané jsou svatí... a už to kázání trvalo dlouho a máma si povzdechla: „No jestli pan farář bude ještě chvíli kázat, tak se skutečně těmi svatými staneme.“ Ale vzala z toho užitek, že? Proste za zvěstovatele evangelia, proste za kněze, proste za ty kněze, kteří jsou u vás, i za všechny ostatní, aby se stali prorockými zvěstovateli slova Božího.

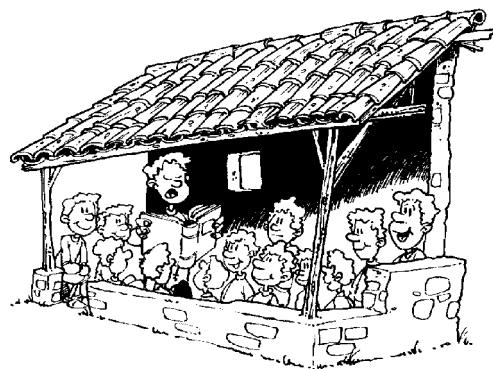
A ještě jedna věc. Nemyslete si, že když už jste slyšeli to které evangelium, už vám nemá co říct. Podívejte se, my se tady už čtvrtý den věnujeme jednomu úryvku evangelia. A zdaleka jsme ho nevyčerpali, zdaleka nejsme na dně. Boží slovo je živé a vždycky vyvstane jiný aspekt, jiná okolnost, jen je potřeba otevřít své srdce a přijmout ho bezelstně. Víte, když jsou stále nějaké novinky... Jeden spolubratr říkával, „Vtip už mám, teď ještě to kázání.“ Nejde o to říkat pořád něco zábavného a něco nového. To byla ta nemoc Atéňanů, když tam přišel Pavel, a oni že si rádi poslechnou to nové učení o tom novém Pánu Bohu. Poslechli si, ale nebylo jim to k ničemu. Protože nové je to stále staré – živý Bůh, který proměňuje člověka.

Po bohoslužbě slova nastane velice důležitá část a tou je bohoslužba oběti. Mezi zvěstováním evangelia a bohoslužbou oběti je modlitba věřících, přímlyvy. Je to někdy žal, já vím. Když se vezmou předpřipravené přímlyvy a teď vy slyšíte to „Prosíme tě za

ostatní, aby pochopili, že mají pochopit, a aby pochopili, že se mají změnit...“ Najednou ani nevíte, jestli můžete k tomu připojit svoje „Prosíme Tě, vyslyš nás.“ Pro nás kněze je to zase někdy bolestné jinak, když máme pocit, že věřící to „Prosíme Tě, vyslyš nás“ odbudou. Kdy už bude konec? Kněz to zakončí a ještě znovu slyší „Prosíme Tě, vyslyš nás.“ Jak vlastně vznikla modlitba věřících? To vzniklo tak, že na prvních bohoslužbách si všichni křesťané přáli být, a když někdo z těch blízkých nemohl, napsali ho na připravený seznam a jména všech nepřítomných tam četli. Aby obec nezapomněla, že máme taky tohohle bratra a sestru a za ně se společně modlíme. To byla veliká věc. Ne vždycky se každý z rodiny dostane na mši. Maminka tam jde a nese v srdci svoje děti i svého manžela, děti nesou svoje rodiče a přátelé, své nemocné. To vše neseme do té mše. To je první rozměr. Druhý rozměr: je to přímlovná modlitba. My se nasazujeme v lásce za ty druhé. Prosíme, aby se Bůh ujal potřebných. Mše má obrovskou hodnotu, vždyť je to Ježíš sám, který stojí před Otcem a přimlouvá se za nás. My k tomu dáváme svoji přímlovu jako projev lásky. Přímlova nám připomene, že mši slavíme s církví a za celou církev. Ale třeba i za politiky, abychom nezůstali jen u toho svého dvorečku, abychom věděli, že potřeby světa a církve jsou důležité, nebo že jsou lidé, kteří hladoví. Kdo z vás ví, že v současné době je obrovský hladomor v Nigérii, obrovská ekologická katastrofa? Málokdo. Protože zprávy o tom nemluví. Kdo ví, že se na mnoha místech Afriky stále válčí? Málokdo. Protože to v radiožurnálu nemáme. Jde o věci, které nás přesahují, a přitom ti lidé jsou tak potřební. Je moc dobře, že to v přímlovách zaznívá. Ale současně je potřeba tam vložit svůj osobní rozměr přímlovy: Já jdu na mši a vím, že se tam chci jednak setkat s Bohem, ale také jsem tam za druhé. Pak nastane bohoslužba oběti.

VESELÉ PERLIČKY

Ke svému 25. kněžskému výročí pozval farář také starou tetu Martu. Večer otevře láhev whisky a přes všechno zdráhání musí teta Marta ochutnat. Poprvé v životě ochutnává zlatožlutý „duchovní nápoj“. „To je zvláštní, „ povídá a znovu usrkne ze skleničky.

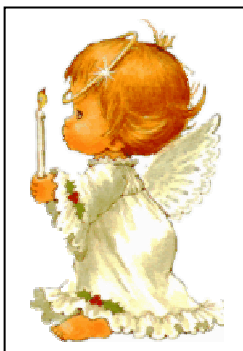

„Skutečně zvláštní! Ono to chutná úplně jako ta medicína, kterou můj Franc musel každý den užívat.“

Když paní N. pochovala svého muže, objednala na náhrobek nápis: „Má bolet je tak velká, že nemohu ji unést!“ Pomník nebyl ještě hotov. A neutěšitelná vdova se znovu vdala. Když chtěl kameník vědět, přeje-li si za těchto okolností nějakou změnu, řekla: „Ne, ne, jen nechte všechno tak, jak jsme se dohodli – jenom prosím přidejte mezi „nemohu“ a „unést“ slůvko „sama“.

Zvu vás i na www.donebe.eu ☺ ! F. F.

Poznámky a připomínky posílejte na adresu: farnost.solnice@gmail.com

ANDĚLÍČEK NEJEN PRO DĚTI

Duben 09

č. 3

Sochy Jana Nepomuckého najdeme skoro u každého mostu, je to oblíbený světec. Najdeme ho také v solnickém kostele a to dokonce dvakrát. Na hlavním oltáři na pravé straně a v bočním oltáři na levé straně, který je mu zasvěcený

Svatý Jan Nepomucký 1393 šestistě výročí 1993

Jan Nepomucký se narodil v Nepomuku a pravděpodobně byl potomkem německých kolonistů, kteří přišli do této lokality během 13. století. V té době se kolonizovalo území, které spadalo pod klášter cisterciáků v nedalekém Pomuku, což je na druhé straně Zelené Hory. Narodil se v 1. polovině 14. století a podle legendy mělo být místo jeho narození, stejně jako místo jeho skonu, označeno nebeským světlem. Pokřtěn byl v chrámu svatého Jakuba v Nepomuku a jméno dostal podle Jana Křtitele.

Barokní legenda praví, že rodiče Jana Nepomuckého si na Panně Marii Zelenohorské vyprosili uzdravení svého syna. Proto malý Jan ministroval u cisterciáků, což někteří považovali za projev díkuvzdání za to, že přežil dětství.

Jan Nepomucký prokazatelně uměl česky a jistě i německy a latinsky. U mnichů svatého Bernarda načerpal první vzdělání ve veřejné škole. Již nejisté je jeho studium na školách v Žatci, přesto se z tohoto města stalo svatojánské poutní místo. Podle dobových dokumentů lze rozpoznat, že jeho písmo bylo velice precizní; musel být pilný a mít velkou sebekázeň.

Kněžského svěcení se Janu Nepomuckému dostalo nejpozději kolem roku 1380. V tu dobu působil jako kněz pražské katedrály a později se stal farářem u svatého Havla na Starém Městě, který byl tehdy považován za prestižní farnost.

Jan Nepomucký byl výmluvný kazatel, dobročinný kněz a královský almužník. V nouzi půjčoval finanční prostředky, nicméně dluhy vymáhal zpět.

Jan Nepomucký měl zajisté mnoho osobních kvalit, protože si jej arcibiskup Jan z Jenštejna vybral za jednoho ze svých nejbližších spolupracovníků poté, co se asi ve dvaceti letech vydal do Prahy. Zde si Nepomuk doplnil právnické vzdělání (bakalářské studium církevního práva) na Karlově univerzitě a na pět let odcestoval do severoitalské Padovy. Tam nejpozději od roku 1383 studoval církevní právo, z něhož roku 1387 složil doktorát. Jan Nepomucký byl pravděpodobně velice inteligentní, organizačně schopný a ve společnosti oblíbený, o čemž svědčí fakt, že si ho roku 1386 zvolili za rektora padovští studenti ze zaalpských zemí. Z Padovy se vrátil do Prahy jako doktor církevního práva.

V tu dobu panovaly mezi králem Václavem IV. a arcibiskupem Janem z Jenštejna roztržky, neshody a nakonec i otevřený boj. Královi rádci vymysleli lest, jak oslabit moc pražského arcibiskupa. Chtěli založit nové biskupství v benediktýnském klášteře na západě Čech nedaleko Plzně. Opatem zde tehdy byl představený Racek, stařec nad hrobem. V případě jeho smrti by podle plánu král obrovské statky zabral a založil zde nové biskupství. Jenomže arcibiskup rychle lest prokoukl a z jeho iniciativy

byl po smrti opata Racka okamžitě zvolen opat nový. Jan z Jenštejna sice oznámil veřejnosti volbu nového opata, záměrně však neinformoval krále Václava IV., který by pochopitelně vznesl protest. Volbu, kterou takto arcibiskup schválil, podepsal Jan Nepomucký. Jakmile se Václav IV. dozvěděl o tom, že byl ošálen, začal oběma aktérům vyhrožovat smrtí. Proto se Jan z Jenštejna a Jan Nepomucký uchýlili do bezpečí hradu v Roudnici.

Jan Nepomucký se však nedal zastrašit a dále spolupracoval s Janem z Jenštejna a některými svými skutky dokázal krále pořádně rozzuřit. Roku 1393 mělo být vyhlášeno milostivé léto a Václav IV. překvapivě navrhl arcibiskupovi smír. Arcibiskup na králův návrh pod nátlakem svých nejbližších rádců přistoupil a přijel do Prahy. Arcibiskupská delegace se měla s králem setkat ráno 20. března 1393. Při konfrontaci se však král náhle rozzuřil a přikázal svým strážím zajmout arcibiskupa i s jeho doprovodem. Arcibiskup se sice zachránil útekem, spolu se třemi dalšími muži z jeho družiny se však ocitl v zajetí Jan Nepomucký. Odveden na mučidla na starou rychtu, byl spolu s ostatními krutě umučen.

Tělo Jana Nepomuckého bylo po necelém měsíci vyloveno z Vltavy a uloženo do kostela u Svatého kříže většího v klášteře ciriaků, aby bylo kolem roku 1396 přeneseno do Chrámu svatého Víta. Vše se odehrálo ještě za doby panování jeho vraha, krále Václava IV.

Podle legendy se před cestou do Prahy vypravil Jan Nepomucký v tušení blízké smrti do Staré Boleslavi, aby si tam na Panně Marii vyprosil posilu na poslední zápas s Václavem IV. o zpovědní tajemství. Touto cestou byl tak Jan z Nepomuku zasazen do spektra českých svatých propojených se Starou Boleslaví, jakožto duchovním centrem českých zemí a místem mučednické smrti svatého Václava.

Známá legenda hovoří o jiném důvodu Janova umučení. Podle ní Jan Nepomucký odmítl králi Václavu IV. prozradit, z čeho se mu jeho manželka zpovídá. Stal se tak prvním mučedníkem svátosti zpovědní ve světových dějinách. Pravdou však je, že Václav IV. opravdu neměl se svou chotí Žofií Bavorskou harmonické vztahy. Ukracoval jí na jejích právech a dlouhá léta oddaloval její korunovaci.

Jan Nepomucký byl blahořečen papežem Inocencem XIII. v roce 1721. Když se o rok později začalo jednat o jeho kanonizaci, bylo nutno nalézt jím provedené „zázraky“. Za ty byly nakonec označeny nevysvětlitelné uzdravení seschlé ruky Terezie Krepsové a záchrana holčičky Rozárky Vodánkové před utonutím pod mlýnským kolem v řece Otavě u Strakonice.

Konečně 19. března v roce 1729 na svátek svatého Josefa prohlásil papež Benedikt XIII. Jana Nepomuckého za svatého. Náhoda tomu chtěla, že se tak stalo v předvečer výročí Nepomukovy smrti.

Jan je patronem :Čech, kněží a zpovědníků, uchování zpovědního tajemství, cestování, poutníků, šťastného návratu (proto jsou jeho sochy umístěny většinou na rozcestích a na mostech), lodníků, vorařů, mlynářů, proti pomluvám, za mlčenlivost, proti nebezpečím z vody, jezuitů, patron všech vod.

Atributy: je zobrazován jako kněz v rochetě a kožešinovém plášťku, se štolou a biretem na hlavě, křížem v náručí a knihou a palmou v ruce; pět hvězd kolem hlavy (které podle legendy ukazovaly, kde leží ve vodě Janovo tělo), prst na ústech, jazyk, staroboleslavské palladium (podle legendy putoval světec do Staré Boleslavi), kotva

Jana Evangelistu najdeme také v solnickém kostele na hlavním oltáři úplně vlevo.

Evangelista Jan, jehož svátek se slaví 27. prosince, byl synem rybáře Zebedea a jeho manželky Salome. Bydleli v Betsaidě v místě, kde se Jordán vlévá do Genesaretského jezera. Jeho rodiče nebyli nemajetní. Jeho otec měl při svém zaměstnání pomocníky a matka patřila k ženám, které přisluhovali Pánu Ježíši. Lze soudit, že sv. Jan, dostal přiměřené vzdělání, ale ne takového jakého by dosáhl v rabínských školách. Zprvu se svým bratrem Jakobem, který se nazývá Starší, pomáhal svému otci. Když však Jan Křtitel začal připravovat lid na Vykupitele, odešel k němu do jordánské krajiny a stal se jeho učedníkem. Tam se stal pravděpodobně svědkem Kristova křtu. Když se Ježíš vrátil z pouště, kde byl pokoušen ďáblem, připojil se Jan k němu i s Petrovým bratrem Ondřejem a nějaký čas u něho zůstal. Šel s ním i do Kány Galilejské, kde byl svědkem prvního zázraku, a provázel ho do Kafarnau, Jeruzaléma a Judska. Nakonec s dovolením

Kristovým se vrátil ke svému zaměstnání, jak učinili i ostatní učedníci. Po krátkém čase byl opět povolán od Krista i se svým bratrem Jakobem. Zůstal u něho již trvale a při volbě apoštolů byl přijat do jejich sboru. Oddal se zcela svému Mistru a byl od něho zvláště milován a vyznamenáván. S Petrem a Jakobem byl svědkem vzkříšení dcery Jairovy, proměnění Páně a smrtelného zápasu v zahradě Getsemanské. S Petrem byl také pověřen přípravou velikonoční večeře. Doprovázel svého Mistra do domu Kaifášova a na Kalvárii. Dostal od něho s kříže za matku Pannu Marii, kterou vzal k sobě a pečoval o ni až do její smrti. Když uslyšel od Maří Magdaleny, že viděli Pána, běžel s Petrem ke hrobu, kde spatřili složená prostěradla a roušku, kterou byla ovinuta hlava Kristova, ihned uvěřil, že Kristus vstal z mrtvých. Když se ukázal apoštolům u Genesaretského jezera, první ho poznal.

Po seslání Ducha svatého byl s Petrem, když učinil první zázrak, kázal s ním i trpěl pro Krista ve vězení, ocitl se i před veleradou. Petrem byl poslán do Samařska, aby uděloval svátost biřmování. Sv. Pavel jej nazývá sloupem církve, stejně tak jako Petra a Jakuba Mladšího. Východiskem jeho působení byl po delší dobu Jeruzalém. V pozdějších letech se usadil v Efesu. Tam vykonával vrchní správu nad maloasijskými obcemi. Podle podání byl dopraven za panování Domitiánova do Říma a tam ponořen do kotle vařícího oleje, když mu to neublížilo byl poslán do vyhnanství na ostrov Patmos. Ve vyhnanství měl zjevení o budoucích osudech církve, které zapsal v díle, které nazýváme Apokalypsa nebo Zjevení sv. Jana. Po Domitiánově smrti se vrátil do Efesu a zůstal tam až do své smrti. V Efesu napsal evangelium a tři listy. Zachovával ustavičnou čistotu a zemřel jako stařec asi 94 letý za prvních let panování císaře Trajána, buď v posledních letech prvního nebo v prvních letech druhého století.

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Prvorozený syn pana Nováka má být pokřtěn. Při slavnosti se farář ptá rodičů: „jaké jméno dáte vašemu dítěti?!

„Má se jmenovat: Pavel, František, Alan, Josef, Marián”, hrdě odpoví otec.

Farář zafuní a obrátí se k ministrantovi: „Přines víc vody!“

Farář chudé farnosti se vzbudí uprostřed noci podezřelým šramotem. Když se posadí posteli, uslyší v temnotě hlas: „Ani hnout! Jinak střelím!“

Farář se odevzdaně zeptá, „Copak hledáš synu?“

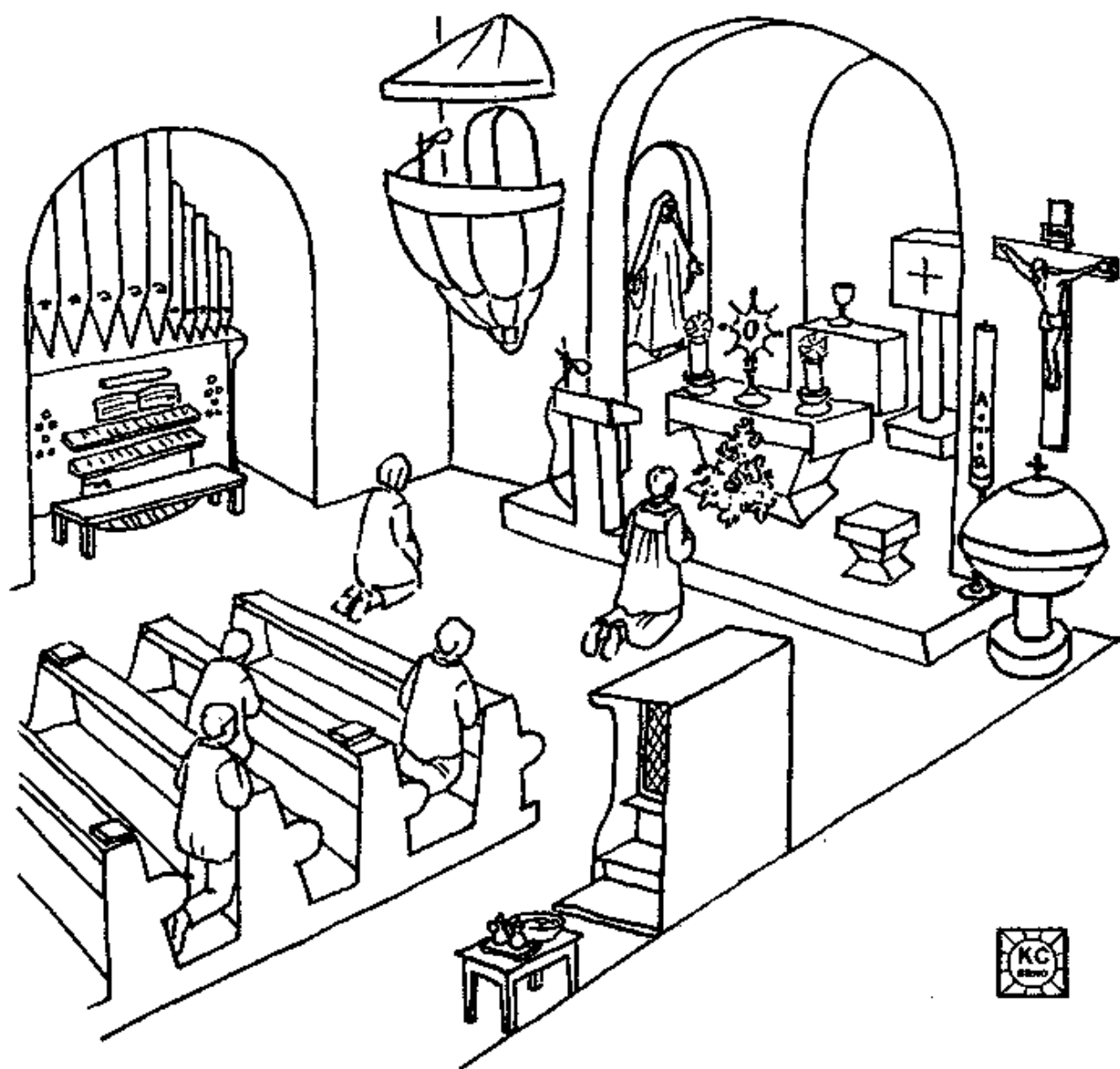
„Peníze!“ Zazní výhrůžně zpátky.

„Tady u mne? Tak to mi tedy dovol vstát a rozsvítit. Rád bych ti pomohl při hledání!“

POZNÁŠ, CO JE V KOSTELE?

V katolickém kostele je mnoho věcí, které různým způsobem slouží k bohoslužbě. Místo, kde se člověk setkává s Bohem, by mělo být krásné a umožňovat ztišení. Protože v kostele se člověk setkává i s ostatními lidmi z farnosti, mělo by být zároveň i účelné. Všechny předměty v kostele mají své názvy. Některé jsou „obyčejné“, jiné pocházejí z latiny. Umiš pojmenovat to, co vidíš na obrázku? Příklad názvy pod čarou jednotlivým předmětům tak, že k nim napíšeš příslušná čísla.

1 – ambon, 2 – kalich, 3 – kancionál, 4 – kazatelna, 5 – konvičky, 6 – křtitelnice, 7 – květinová výzdoba, 8 – lavice, 9 – monstrance, 10 – miska s hostiemi, 11 – oltář, 12 – paškál, 13 – sedes, 14 – socha Panny Marie, 15 – svatostánek, 16 – svícny, 17 – varhany, 18 – zpovědnice